

(II) και της παραγωγικής καταλ. - έας, δι' ην ιδ. - εάς.
 'Ο έχων χρώμα ώχρολέυκον. 'Η λ. και ως παρων.
 Στερελλ. (Κεφαλόβρ.)

γαλάνης επίθ. Κύθηρ. κ.ά. γαλάν'ς Εϋβ. (Στρόπον.)
 Μακεδ. (Βελβ.) Στερελλ. (Αίτωλ.) Θηλ. γαλάνω Πελοπ.
 ('Αρχαδ. Κυνουρ.) γαλάνου Εϋβ. (Στρόπον.) Μακεδ.
 (Βελβ.)

'Εκ του επίθ. γαλανός (II) και της παραγωγικής
 καταλ. - ης.

1) Ξανθός Κύθηρ. κ.ά. 2) 'Αρσεν. και θηλ. ούς.,
 όνομα βοός ή ήμιόνου ή κυνός ή προβάτου (έκ του
 λευκού ή λευκοφαίου χρώματος) Εϋβ. (Στρόπον.) Μα-
 κεδ. (Βελβ.) Πελοπ. ('Αρχαδ. Κυνουρ.) Στερελλ. (Αίτωλ.).
 'Η λ. και ως έπών. Ζάκ. 'Ηπ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύθηρ.
 Νάξ. ('Απύρανθ.) Πελοπ. (Καλάβρυτ. Μάν.) Σκυρ. Στε-
 ρελλ. (Κεφαλόβρ.) Τσακων. Πβ. γαλάνι (II).

γαλάνι (I) τό, Στερελλ. (Μεσολόγγ.)—Λεξ. Δημητρ.

'Εκ του επίθ. γαλανός (I).

1) Χαλίκι του αίγιαλου κυανόχρουν Λεξ. Δημητρ. 2)
 Είδος άγρίας πάπιας με όφθαλμούς γαλανούς Στερελλ.
 (Μεσολόγγ.)

γαλάνι (II) τό, Πελοπ. ('Αργολ.)

'Εκ του επίθ. γαλανός (II).

'Ονομα βοός (έκ του χρώματος). Πβ. γαλάνης 2.

γαλανιάζω Ρόδ. κ.ά.—ΣΜυριβήλ. Ζωή έν τάφ. 87
 και 299—Λεξ. Βλαστ. 348 και 364 γαλανιάζον Λέσβ.

'Εκ του επίθ. γαλανός (I).

1) 'Αποκτῶ χρώμα κυανούν Ρόδ. κ.ά.—ΣΜυριβήλ.
 ένθ' άν. 299—Λεξ. Βλαστ.: Φρ. Τήν ὥρα ποῦ γαλάνιαζε
 ὁ οὐρανός (δηλ. ξημέρωνε) ΣΜυριβήλ. ένθ' άν. Πβ. γα-
 λαζώνω 1 β. β) 'Αποκτῶ χρώμα κυανόμαυρον ή μαύ-
 ρον Ρόδ.: 'Ασμ.

'Ασπρος γεννᾷτ' ὁ κόρακας κ' ὕστερα γαλανιάζει
 καί μαῦρος καταστένεται καί τοὺς γονεούς του μοιάζει
 Συνών. γαλαζώνω 1 β. 2) Ξημερώνω ΣΜυριβήλ. ένθ'
 άν. 87: "Ετσι μονομιᾶς βρεθήκαμε κοντά του ὅ,τι ἔπιανε
 νά γαλανιάζῃ.

γαλανίζω (I), άμάρτ. 'αλανίζω Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ του επίθ. γαλανός (I)

Σταματῶ, παύω νά βρέχω (θά έλέγετο κατ' άρχάς τό
 ρήμα επί του αίθριάζοντος και γαλανού καθισταμένου
 ούρανοῦ): 'Ολημερίς τῇ μέρας ἤβρεχε, δέν εἰλάνισε μᾶ
 σιμῆς.

γαλανίζω (II) Κρήτ. Κύθηρ. Νίσυρ. Πελοπ. (Σπάρτ.)

'Εκ του επίθ. γαλανός (II).

1) Λάμπω έκ λευκότητος Κρήτ. Νίσυρ.: 'Ο κόσμος
 γαλάνισε από τὰ περιστέρια Κρήτ. Γέλανε ὁ 'Αράπης και
 τὰ δόδια του γαλανίζανε (έκ παραμυθ.) αὐτόθ || 'Ασμ.

'Ω μῆλο μου Πολίτικο, 'ς τή μέση γαλανίζεις,

πολλήν ἀγάπην σ' ἀγαπῶ, μὰ σὺ δέν τὸ γνωρίζεις

Νίσυρ. Συνών. άσπροκοπῶ. β) 'Αρχίζω νά λευκαί-
 νωμαι Κύθηρ. Πελοπ. (Σπάρτ.): Γαλανίζουν τὰ μαλλιά
 Κύθηρ. Γαλανίζει τὸ νερό 'ς τὸ ποτήρι (ὅταν εἶναι μουντό
 και άρχίζει νά παίρνῃ ἀπόχρωσι άνοικτοῦ κυανοῦ ὡς τῆς
 θαλάσσης ή τοῦ οὐρανοῦ) Σπάρτ. 2) 'Ωχρίῶ Κρήτ.:
 'Εγαλάνισε τὸ κακορρίζικο.

* **γαλανίς** επίθ. Οὐδ. γαλανί άγν. τόπ.

'Εκ του επίθ. γαλανός (I). 'Ο μεταπλασμός κατά τὰ

πολλά εἰς -ίς χρωμάτων δηλωτικά, οἷον: θαλασσίς,
 καστανίς, οὐρανίς κττ.

Κυανοῦς: Χρῶμα γαλανί.

γαλανισμός (I) ὁ, άμάρτ. 'αλανισμός Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ του ρ. γαλανίζω (I).

Παῦσις τῆς βροχῆς: 'Αλανισμό δέν εἶχε σήμερα ἡ βροχή.

γαλανισμός (II) ὁ, Καππ. (Σίλ.) Κρήτ.

'Εκ του ρ. γαλανίζω.

1) Λευκότης Κρήτ.: Γαλανισμό ὁ κόσμος ἀπὸ τὰ πε-
 ριστέρια. Συνών. ιδ. έν λ. άσπράδα 1, γαλανάδα (II)
 1. 2) 'Ωχρότης Κρήτ.: Ποῦ νά 'βλεπες τὸ γαλανισμό του!
 Συνών. γαλανάδα (II) 2, χλομάδα. 3) 'Αλλοίωσις,
 άποτριβή χρωματισμοῦ επί τὸ λευκότερον Καππ. (Σίλ.)
 Συνών. ξεθώρεζασμα.

γαλανόβαθος επίθ. ΔΒουτυρ. Μῆς 'ς τοὺς ἀνθρω-
 ποφ. 103.

'Εκ τῶν επίθ. γαλανός (I) και βαθύς.

'Ο γαλανός και βαθύς: Πέρα εἶδε τὴ θάλασσα ἡσυχῇ
 ν' ἀπλώνεται . . . και ὅλα ἦτανε γαλανὰ και γαλανόβαθα.

γαλανόλευκος επίθ. κοιν.

'Εκ τῶν επίθ. γαλανός (I) και λευκός.

'Ο έχων συνδυασμένα χρώματα γαλανόν και λευκόν:
 'Η γαλανόλευκη σημαία και ἀπλῶς ὡς οὐς. ή γαλανόλευκη
 (ή 'Ελληνική σημαία). Συνών. άσπρογάλανος 2.

γαλανολούλουδο τό, ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 115.

'Εκ του επίθ. γαλανός (I) και του οὐς. λουλούδι.
 Γαλαζολούλουδο, ὁ ιδ.: Ποίημ.

. . . 'Απόπον διάβαινα | κάποια γαλάζια λούλουδα
 γαλανολούλουδα στρατός.

γαλανόμαυρος επίθ. ΓΣουρῆς Ρωμ. άρ. 147 ΝΧα-
 λιορ. 'Υδρείκ. θρυλ. 123 ΠΒλαστοῦ Κριτικ. ταξίδ. 23.

'Εκ τῶν επίθ. γαλανός (I) και μαῦρος.

Βαθύς κυανοῦς πρὸς τὸ μέλαν ἀποκλίνων: Μάτια γα-
 λανόμαυρα ΓΣουρῆς ένθ' άν. Κ' ἦτανε νὰ τὸ καμαρώνῃς
 [τὸ καράβι], καθὼς τό βλεπες νὰ σκίζῃ τὰ γαλανόμαυρα
 νερά τοῦ στενοῦ ΝΧαλιορ. ένθ' άν. Θεόφηλα βουνά πρα-
 σινοπόρφυρα βουνά ή γαλανόμαυρα ΠΒλαστός ένθ' άν.

γαλανομμάτης επίθ. σύνηθ. γαλανομμάτ'ς βόρ.
 ιδιῶμ. 'αλανομμάτης Νάξ. ('Απύρανθ.)

'Εκ του επίθ. γαλανός (I), του οὐς. μάτι και τῆς
 παραγωγικῆς καταλ. - ης.

'Ο έχων ὀφθαλμούς γαλανοῦ χρώματος, κυανόφθαλ-
 μος ένθ' άν.: Ποίημ.

Μέσα 'ς τοῖς τόσες ὁμορφιές, μέσα 'ς τὰ τόσα νεᾶτα

μὰ ξανθομάλλα λυγερή, γλυκεῖα γαλανομμάτα

κ' ἕνας λεβέντης 'μορφονεός κάθονται πλάι πλάι

ΙΠολέμ. 'Αλάβαστρ. 185. Συνών. άσπρομμάτης, βε-
 νετόμματος, γαλαζομμάτης, γαλανός (I) Α 2.

γαλανοματοῦσα επίθ. θηλ. πολλαχ. γαλανου-
 ματοῦσα Μακεδ. (Βελβ. Καταφύγ.)

'Εκ του επίθ. γαλανός (I), του οὐς. μάτι και τῆς
 καταλ. - οῦσα ή έκ του γαλανομμάτης και του - οῦσα.

'Η έχουσα γαλανούς ὀφθαλμούς.

γαλανόξανθος επίθ. πολλαχ.

'Εκ τῶν επίθ. γαλανός (I) και ξανθός.

1) 'Ο έχων γαλανούς ὀφθαλμούς και κόμην ξανθήν.

2) 'Ο έχων χρώμα κυανούν πρὸς τὸ ξανθόν ἀποκλι-
 νον ΑΒαλαωρ. 'Εργ. 2,280: Ποίημ.